

De velden van HDS

Als je onder de HDS-boog het pad omhoog loopt, kom je op ons prachtige terrein. Het valt je misschien niet altijd op hoe het erbij ligt. Uit-supporters zien het wel, want die geven steevast complimenten.

Prachtig verscholen tussen de bomen die elk jaargetijde een andere vorm en kleur aannemen, liggen twee velden waar spelers jong en oud hun favoriete hobby uitoefenen. Een kantine waar je u tegen zegt met daarvoor een terras waar in de zomer geregeld gezellig wat gedronken wordt.

Alles strak onderhouden, waarvoor complimenten aan de vrijwilligers die hier week in week uit mee bezig zijn.

Maar HDS heeft haar wedstrijden niet altijd aan de Engelse Berg gespeeld....

Stukje voorgeschiedenis

Toen de voetbalafdeling van HDS in 1933 van start ging, werd er gevoetbald op het terrein in de omgeving van waar nu de huizen van Dekkersbos staan.

Volgens het geografisch geheugen van Wim Harteman lag het veld in de buurt van waar nu Wout Blankenstein woont (Stadhouderslaan). Het was in elk geval een veld aan de rand van het dorp. We zouden het nu een weiland noemen. Voetballen op weilanden, daar moest je het gewoon mee doen in die tijd.

Tegenover het veld aan het Dekkersbos (vanaf hoek Middelweg-Nieuwe Steeg) liep volgens Teus Gijbertse een soort kerkenpad (in de volksmond Bovenpad geheten).

Een kerkenpad was de kortste verbinding naar de kerk in het dorp. Zo liepen de bewoners van Darthuizen in die tijd over het bovenpad naar de kerk aan de Rijkstraatweg. De huidige straat Bovenpad (dicht bij De Binder) maakte deel uit van dit kerkenpad.

Omdat het veld Dekkersbos aan de Middelweg in een zeer slechte staat verkeerde, verhuisde de voetbalafdeling in 1934 naar een veld tegenover Zuilenstein.

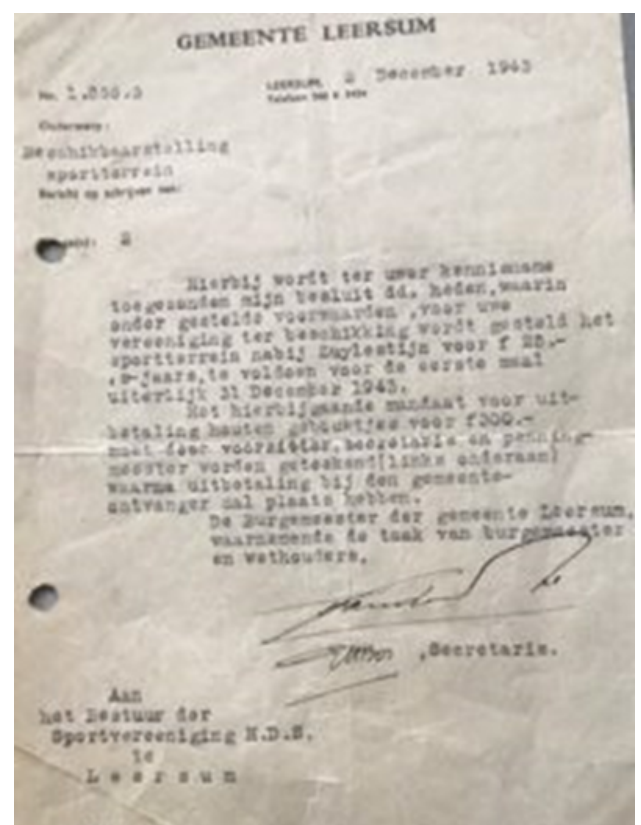
Dat lag zo ongeveer achter het huis van de grootouders van Teus.

Via een bospad kon je bij het veld komen. Dat pad ligt er nog steeds. Vanuit Leersum naar Amerongen vind je het even voorbij het laatste huis aan de linkerkant.

Op het veld stond een eigen houten kleedlokaal.

Wim van Amerongen wist te vertellen dat ze voor de lijnen op het veld geen krijt maar wit zand gebruikten.

De mannen wisten zich ook nog te herinneren dat het veld na de bevrijding in 1945 door de Canadese militairen (die Leersum hadden bevrijd) werd gerenoveerd.

In 1947 werd de huur van het veld (75 gulden per jaar) opgezegd door de eigenaren van het veld. Voordat men kon beschikken over een nieuw sportterrein heeft HDS voor korte tijd nog gebruikt gemaakt van een veld van DVSA dat boven het zendingshuis lag. Het was een uniek veld, want het liep schuin af.

En dan is het 1949, het jaar waarin HDS verhuisde naar het terrein van nu. De ingang lag toen aan de Scherpenzeelseweg. 1949 was ook het jaar waarin de voetbalcarrière van onze mannen begon. Zij waren toen immers de tieners van hun tijd. In de gesprekken die we met ze hadden over de velden kwamen tal van oude verhalen los. Daarom is nu het woord aan de mannen.

Het eerste veld

Wat nu nog steeds het grasveld bij HDS is, was in 1949 het eerste veld dat ook naar de maatstaven van tegenwoordig een voetbalveld genoemd mag worden.

Teus omschreef de totstandkoming van het veld als volgt: “Omdat het veld tegen de berg aan lag, moest het in de berg worden afgegraven. Er werd eigenlijk een soort hap uit de berg genomen. Daardoor lag het vlak en liep het niet schuin af zoals het veld van DVSA toen”.

Het was ook geen weiland waarop koeien graasden. Als er niet op gevoetbald werd, waren de mollen en konijnen zo'n beetje de enige bewoners en gebruikers.

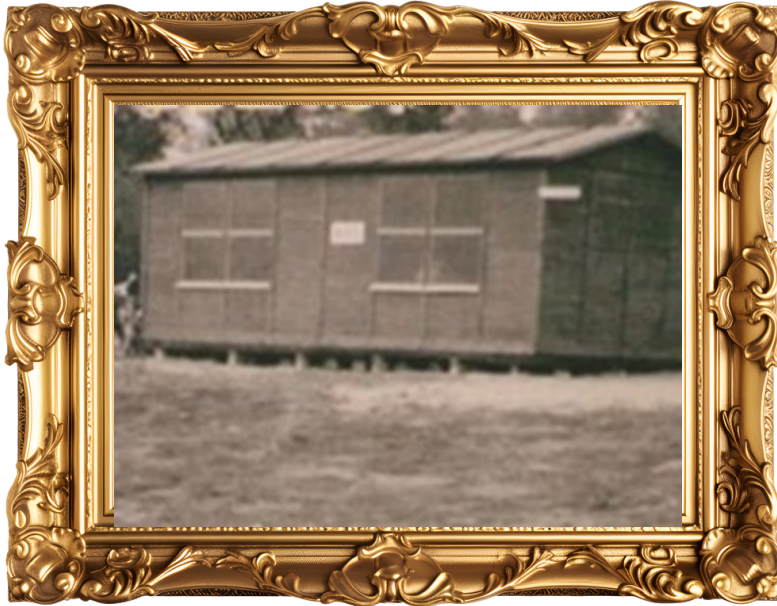
Elk van de mannen vond dat er redelijk tot goed op gevoetbald kon worden. Ze voegden daar wel aan toe dat de kwaliteit ervan niet te vergelijken is met die van een kunstgrasveld.

De oude stenen dug-outs langs het veld werden door Bertus Schuilenburg zelf in elkaar gemetseld. Toen hij klaar was, vroeg hij voor alle zekerheid aan Wim Harteman of alles recht stond. Ook al vond Wim van wel toch hield Bertus zijn twijfels om dat Wim volgens Bertus niet goed kon zien.

Een houten keet

De ingang van het veld was aan de Scherpenzeelseweg, ongeveer tegenover het huis waar je volgens Teus nu eitjes kunt kopen, lag een pad dat uitkwam bij het veld.

Heel in het begin stond aan de noordkant van het veld de houten keet die van het veld bij Zuilensteijn was overgeplaatst. Later verhuisde de keet naar de overkant, naar de plaats waar nu het clubgebouw staat.

De keet deed dienst als kleedruimte. De mannen vertelden dat er in de keet 2 kleedruimtes waren en dat de scheidsrechter in de kleedkamer van de thuisploeg zat.

Als de scheidsrechter het volgens de thuisploeg niet goed had gedaan, kreeg hij dat na afloop in de kleedkamer natuurlijk wel te horen.

Ook wist Wim Harteman te vertellen dat Mevrouw Bloemendaal vanachter een open luikje in de keet koffie en snoepgoed verkocht.

Wasplaats

Wasgelegenheid was er in het begin niet. "Poedelen vanuit een schaal met water" zo noemden onze mannen het als ze het over wassen na de wedstrijd hadden.

Het water daarvoor haalde men in een melkbus bij Roel Willemse aan het huidige Bosbadlaantje, opdat de spelers zich met het water uit de melkbus konden wassen.

Met de bouw van een wasplaats kwam daar verandering in.

Dankzij de nijvere en kundige inzet van Jan Schuilenburg en Gerrit (Gart) Willemsen werd met oude stenen een wasplaats gebouwd.

Ook de leidingen werden vanaf de Scherpenzeelseweg in eigen beheer gegraven.

Wim Harteman en Wim van Amerongen zorgden daarvoor.

De wasplaats stond zo'n beetje achter het huis waar nu de familie Lammers aan de Wildbaan woont.

Met de bouw van het nieuwe clubgebouw was de oude wasplaats niet meer nodig.

Het werd in de loop van de tijd een soort monumentje dat diende voor de opslag voor van alles en nog wat. Ook de jeugdcommissie sloeg daarin de spullen van de voetbalkampen op. Recent is de wasplaats afgebroken.

Verlichting

Net als de wasplaats werd de verlichting op het veld in eigen beheer aangebracht.

De houten palen die de PUEM over had, kwamen via Hennie van Veenendaal bij HDS terecht. Daar werden ze volgens Wim Harteman met een man of 8 in de gegraven gaten geplaatst.

Dat gebeurde onder de bezielende leiding en aanmoediging van Cor Dekker.

Volgens Wim was Cor een man die niet gediend was van een aanpak en inzet die hij kwalificeerde als “slappe hap”. Dus Cor spoorde in niet mis te verstane woorden en gebaren de 8 mannen aan om tot het uiterste te gaan bij het overeind zetten en plaatsen van de PUEM-palen.

Daarna zorgde Gerrit van Vulpen (van de Vredenoordlaan) samen met zijn 2 zoons voor de aansluiting van de verlichting.

Grasmaaien

De mannen wisten zich weinig of niets te herinneren van hoe en door wie het gras werd gemaaid.

Wel wist Wim Harteman te vertellen dat Karel Meijer die in het eerste elftal als rechtsback speelde op zondagmorgen zo af en toe met een eigen machientje het stuk gras maaide waar hij zelf op speelde.

Het tweede veld

Door een groeiend ledenaantal kreeg HDS recht op een tweede speelveld.

Ook dat werd een grasveld. Het lag op de plaats waar nu het kunstgrasveld ligt.

De mannen vertelden dat er op de afgegraven grond eerst een laag puin werd aangebracht en later zand. Het was heel bijzonder dat er op het nieuwe veld na verloop van tijd stenen en keien moesten worden geraapt. Kennelijk was de zandlaag zo dun geworden dat het destijds gestorte puin tussen het gras door naar boven kwam. Volgens eigen zeggen hebben de mannen destijds heel wat kilo's puin in emmers afgevoerd.

Aan het maaien van het grasveld had Wim van Amerongen nog een levendige herinnering. Hij vertelde dat het grasveld een enkele keer werd gemaaid met een stuk of 7 of 8 handmaaierjes naast elkaar. Of de stand van de handmaaiers overeenkwam met de door de KNVB voorgeschreven grashoogte was toen niet aan de orde.

Het trainingsveld aan de Kerkweg

De trapveldjes die destijds her en der over het dorp verspreid lagen en waar onze mannen en ook latere generaties op voetbalden, zijn geleidelijk aan verdwenen. Ze maakten plaats voor woningbouw.

Uitzondering daarop was het trapveldje aan de Kerkweg. Het veldje naast het huis van de familie Woudenberg werd 'omgebouwd' tot trainingsveld waarvan de jeugd en de senioren van HDS meerdere jaren gebruik hebben gemaakt.

De oude houten keet op het HDS-terrein verhuisde opnieuw. Dit keer naar de Kerkweg aan de kant van het huis van de familie Woudenberg.

Niet alleen HDS heeft heel veel plezier gehad van het veldje aan de Kerkweg ook de jaarlijkse kermis en de spellen op Koninginnedag werden er jarenlang op georganiseerd.

De 'ombouw' van het trapveldje aan de Kerkweg tot trainingsveld mag ook in de archieven van HDS worden bijgeschreven. Daarbij moet de naam van Wim Harteman op de voorpagina vermeld worden. Want was het geval?

Wim ontmoette als postbode tijdens zijn jaarlijkse postronde door het dorp op de Nieuwe Steeg wethouder Kees de Lange.

Hij was in gesprek met de heer Jos Wildeman die daar woonde en die eigenaar was van het veldje aan de Kerkweg.

Wim voegde zich bij het gezelschap en bracht op een geschikt moment een bij hem al langer levende gedachte en wens in. "Zou het niet een goed idee zijn", zo zei Wim "dat we van het veldje aan de Kerkweg een mooi trainingsveldje voor de jeugd maken".

De suggestie van Wim viel bij de heren in goede aarde.

Wel verbond de wethouder er twee voorwaarden aan.

Ten eerste dat Wim er verder met niemand over mocht praten en ten tweede dat er op zondag geen gebruik van mocht worden gemaakt. Zo gezegd zo gedaan. Dat de toezegging van wethouder De Lange geen loze belofte was, bleek wel uit wat Wim vertelde: "Een paar dagen later was Charvat al bezig om nieuw gras in te zaaien".

Zo voert de geschiedenis ons van het veld aan het Dekkersbos naar het Sportpark De Engelse Berg aan de Wildbaan. Een geschiedenis van een vereniging met amper 30 leden naar een bloeiende vereniging met meer dan 400 leden.

Een vereniging met de hand (letterlijk) opgebouwd door haar leden. Daarom past de naam Hoger Door Samenwerking zo goed bij onze club.

Over hoe het met HDS was en hoe de club er voor stond in de tijd dat onze mannen er voetballen gaat ons volgende verslag.

NAAM SPORTTERREIN

30-10-69

Het bestuur van de sportvereniging H.D.S. verzocht het college het nieuwe sportcomplex de naam te geven van „De Engelse Berg”. Deze suggestie wordt door het college ondersteund.

Ten noorden van het sportcomplex is gelegen een heuvel, welke men de Engelse Berg noemt. Deze oude benaming doet een verband met Engeland vermoeden, maar dat is niet juist.

Vroeger was in Leersum woonachtig de heer Engel. Deze vond het heuveltje een van zijn geliefkoosde plekjes om er te vertoeven.

Hij plantte er drie beuken welke er thans nog staan. Op grond van deze historische gegevens stelt het college aan de raad voor het sportcomplex aan de Wildbaan de naam te verlenen van „Engelse Berg”.

Artikel uit Doornse Krant 30-10-1969